

Η ΜΑΧΗ ΤΗΣ ΚΟΚΚΙΝΙΑΣ

4-8 Μάρτη 1944

Από τις 4 έως τις 8 Μάρτη του 1944 η Κοκκινιά, η προσφυγούπολη του Πειραιά, βίωσε κάποιες από τις πιο τραγικές μέρες της πολύχρονης ιστορίας της.

Οι Γερμανικές δυνάμεις σε συνεργασία με τους χωροφύλακες αλλά και τους ταγματασφαλίτες της εποχής εκείνης, είχαν βάλει στο στόχαστρό τους την πόλη της Κοκκινιάς, η οποία τους αντιστεκόταν με κάθε τρόπο.

Μια αντίσταση που είχε ως πρωτεργάτες το 6^ο Ανεξάρτητο Σύνταγμα του ΕΛΑΣ, τα μέλη του ΕΑΜ, τους αγωνιστές της ΕΠΟΝ και κυρίως τη συντριπτική πλειοψηφία του λαού της Κοκκινιάς.

Στο πρόσωπο της πόλης που ανάθρεψε πλήθος ανταρτών και διέθετε ίσως το πιο οργανωμένο αντιστασιακό κίνημα της εποχής εκείνης, επιχειρήθηκε από τους Ναζί και τους συνεργάτες τους να καμφθεί και το γενικό αντιστασιακό φρόνημα του Ελληνικού λαού, που πάλευε για την Εθνική του Απελευθέρωση.

Το χρονικό των όσων έγιναν το 5ήμερο εκείνο, από τις 4 έως 8 Μάρτη 1944:

Σάββατο 4 Μάρτη 1944

Χωροφύλακες και ταγματασφαλίτες προσπαθούν να εισβάλλουν από δυο διαφορετικά σημεία στην πόλη της Κοκκινιάς, χωρίς όμως αποτέλεσμα, αφού αναχαιτίζονται από τους αγωνιστές του ΕΛΑΣ.

Το ίδιο μάλιστα βράδυ οι αγωνιστές του ΕΛΑΣ συγκαλούν κοινή σύσκεψη ΕΑΜιτών και ΕΛΑΣιτών αποφασίζοντας γενική επιφυλακή κι ενημέρωση του Κοκκινιώτικου λαού.

Κυριακή 5 Μάρτη 1944

Οι Κοκκινιώτες απαντούν με μεγαλειώδες συλλαλητήριο κατά της τρομοκρατίας το οποίο γίνεται στην πλατεία του Αγίου Νικολάου, ενώ παράλληλα απαιτούν συσσίτιο για τα παιδιά.

Στο τέλος όμως του συλλαλητηρίου η πόλη δέχεται πολυμέτωπη επιδρομή, για να καταλήξει μετά από αιματηρές μάχες στην οπισθοχώρηση των Γερμανών και των ντόπιων συνεργατών τους.

Δευτέρα 6 Μάρτη 1944

Ο Πειραιάς ξυπνά με μαζική πανεργατική απεργία κατά της τρομοκρατίας του λαού της Κοκκινιάς και η συμμετοχή κι η αλληλεγγύη των εργατών και του λαού προς τους Κοκκινιώτες είναι πραγματικά απίστευτη.

Η πόλη δέχεται όμως σχεδιασμένη επιδρομή, που καταλήγει -μετά την αιματοχυσία- σε άτακτη φυγή των φασιστών.

Τρίτη 7 Μάρτη 1944

Οι επιθέσεις των Γερμανών όλο και δυναμώνουν και ακολουθούν μάχες σώμα με σώμα για την κατάληψη του κάθε δρόμου της πόλης. Ο ΕΛΑΣ αρχίζει να υποχωρεί λόγω έλλειψης πυρομαχικών και η Κοκκινιά κυκλώνεται από -περίπου- 1.800 Ναζί, αλλά και ντόπιους συνεργάτες τους.

Τετάρτη 8 Μάρτη 1944

Οι Ναζί κι οι ντόπιοι συνεργάτες τους ξημερώνονται ταμπουρωμένοι στο σχολείο (Γρεβενών και Ραιδεστού), ενώ περιμετρικά τους φρουρούν οπλοπολυβόλα.

Κατά τη διάρκεια της νύχτας κάνουν μικρές επιδρομές στην πόλη, τρομοκρατούν και συλλαμβάνουν Κοκκινιώτες, ερευνώντας εξονυχιστικά τα σπίτια για μαχητές του ΕΛΑΣ και του ΕΑΜ.

Με εκφοβιστικές μάλιστα ανακοινώσεις από τα δικά τους «χωνιά», οι Ναζί επιχειρούν -χωρίς όμως αποτέλεσμα- να στρέψουν τον Κοκκινιώτικο λαό κατά του ΕΛΑΣ, του ΕΑΜ και της ΕΠΟΝ.

Δηλώνουν μάλιστα ότι δεν θα πειράξουν κανέναν εάν δεν τους επιτεθεί ο ΕΛΑΣ, αποκαλύπτοντας έτσι και το αίσθημα φοβίας κι ανασφάλειας που βιώνουν οι ίδιοι μες στην «καυτή» αντιστασιακή φωλιά της Κοκκινιάς.

Το ίδιο πρωί οι ταγματασφαλίτες εκτελούν τους συλληφθέντες της 5^{ης} Μάρτη 1944 στην πλατεία Αγίων Αναργύρων.

Αργά το απόγευμα οι Ναζί αποχωρούν από την Κοκκινιά με την κουστωδιά τους - συνεργάτες τους, μεταφέροντας 300 αιχμάλωτους Κοκκινιώτες στο Χαϊδάρι.

Ο λαός της Κοκκινιάς ξεχύνεται μετά από λίγο στους αιματοβαμμένους δρόμους της πόλης και στα μπαρουτοκαπνισμένα σπίτια της, πανηγυρίζοντας για την αποχώρηση του κατακτητή.

Ο Γ. Πισσάνος -Διοικητής και καπετάνιος του 3^{ου} Τάγματος του ΕΛΑΣ- χαρακτήρισε την 7^η Μάρτη 1944 σημαντική ημέρα δόξας, όπου η Κοκκινιά σφράγισε την αντιστασιακή ιστορία της.

Στην έκθεση του 6^{ου} Συντάγματος του ΕΛΑΣ αναφέρεται, επίσης, πως ήσαν απερίγραπτοι οι ηρωισμοί των μαχητών.

Εκείνο, όμως, που δημιούργησε πραγματικό δέος ήταν η συμμετοχή του λαού συνολικά, αφού συμμετείχαν άνδρες, γυναίκες, έφηβοι, ακόμα και παιδιά. Τρέχανε να συνδράμουν τους τραυματίες, να βρουν φυσίγγια, οπλίζονταν και ζητούσαν να οργανωθούν άμεσα στον ΕΛΑΣ. Στήριξαν την αντίσταση με όλη τους την ψυχή.

Έτσι, οι Γερμανοί κι οι ντόπιοι συνεργάτες τους δεν μπόρεσαν να πατήσουν -οργανωμένα- το πόδι τους στην Κοκκινιά, μέχρι την 17^η Αυγούστου 1944, τη ημέρα δηλαδή που η πόλη έζησε την κορυφαία στιγμή της αιματοχυσίας της: Το Ιστορικό Μπλόκο της Κοκκινιάς.